

ADEVĂRUL ÎN LIBERTATE

ZIAR INDEPENDENT,
EXPRESIE A OPINIEI PUBLICE DIN JUDEȚUL CLUJ

ANUL II, NR. 88
JOI 5 APRILIE 1990

8 PAGINI 1 LEU

La începutul celei dintâi campanii electorale libere, ziarul nostru pune la dispoziția partidelor, formațiunilor politice și candidaților independenți spațiul necesar propagandei electorale. „Adevărul în libertate” nu este oficiosul nici unui partid, al nici unei grupări politice, înțelegând să fie gazdă primitoare, imparțială, pentru oricine i se adresează cu programul său, cu ansamblul obiectivelor și cu strategia propusă pentru viitoarea dezvoltare a țării, asupra cărora alegătorii se vor pronunța la 20 mai. Demersul nostru, concretizat în câteva rubrici consacrate actului electoral, vine în sprijinul formării unor opțiuni mature, de maximă răspundere, pentru fiecare alegător.

ESTE IRECONCILIABIL DIFERENDUL DINTRE ORTODOCȘI ȘI GRECO-CATOLICI? (II)

Toleranța și respectul reciproc s-au manifestat și în perioada interbelică, deși în România mare ortodocșii au deținut o covârșitoare majoritate în comparație cu greco-catolicii, prezenți numai în Transilvania. Dar, în 1948, înaltul cler ortodox, în frunte cu mitropolitul Ioan Bălan, a renunțat la orice spirit de toleranță. A profitat de acapararea întregii puteri politice de către comuniști și printr-un pact a obținut din partea acestora un decret-lege de desființare a bisericii greco-catolice de pe poziții de forță și nu prin convingere. Sute și mii de preoți și credincioși greco-catolici care au refuzat să semneze actul de reînțoarcere la ortodoxism au fost arestați și aruncați în închisorile comuniste, fiind supuși unui regim de teroare și exterminare. Modul cum s-a impus desființarea bisericii greco-catolice poate fi considerat de aceea înuman, contrar învățăturii creștine. Realizând în acest mod antidemocratic re-aducerea greco-catolicilor în sînul bisericii ortodoxe cu ajutorul comuniștilor, înalții prelați ortodocși au devenit, vrînd-nevrînd, instrumente ale consolidării dictaturii de tip marxist-leninist, compromițindu-se în ochii multor credincioși care au preferat să treacă la cultele neoprotestante.

Pentru a repara injustiția făcută în 1948, înaltul cler ortodox avea datoria să se conformeze decretului-lege dat după revoluția din decembrie 1989 și să admită de facto și de iure intrarea bisericii greco-catolice în toate drepturile ce i-au fost răpitate. Din păcate, capii bisericii ortodoxe au adoptat o poziție obstructionistă, invocînd tot felul de pretexte. Ei trebuie însă să fie conștienți că pretextele invocate nu au nici o bază legală. Mai consultat ar fi ca măcar acum să dea dovadă de toleranță și să admită restituirea pe seama bisericii greco-catolice a clădirilor episcopale și a celor școlare, precum și a edificiilor de cult care înainte de 1948 au fost ale acestora. Chiar dacă restituirea va aduce o diminuare a veniturilor materiale ale bisericii ortodoxe, concesiile pe care ea este datoare să le facă greco-catolicilor se impun cu atît mai mult, cu cît și ei sînt

nu numai români, ci și creștini-adepti ai aceleiași învățături a lui Christos. Să nu se uite că și ortodocșii și greco-catolicii sînt creștini de rit grecesc sau răsăritean, deosebirea de dogme dintre ei nefiind prea mari și în tot cazul nu ireconciliabile. Însă chiar dacă dogmele religioase ar fi ireconciliabile, este recomandabil să se țină cont că în noile condiții ale democrației instaurate după Revoluție se impune respectarea libertății de conștiință a fiecăruia. Dacă un credincios dorește să treacă de la ortodoxie la greco-catolicism să aibă libertatea să o facă. Și invers.

Recomandabil este, totodată, ca și capii bisericii greco-catolice să renunțe la pretenția restituirii integrale a drepturilor de dinainte de 1948. Și ei au obligația să adopte o atitudine conciliantă și să nu se cramponeze de lozinca „tot sau nimic”. Să nu uite nici ei că cei peste 40 de ani de ilegalitate, nu au rămas fără urmări. Din vechii greco-catolici de dinainte de 1948 mai trăiesc puțini, aceștia fiind în vîrstă de peste 45 de ani. Generațiile sub 45 de ani, educate în anii dictaturii comuniste, nu dau aceiași importanță apartenenței la o biserică sau alta, ca și cei bătrîni. De aceea ar trebui să admită efectuarea unui recensămînt de către comisii mixte, formate din cîte un greco-catolic și un ortodox și apoi în funcție de majoritatea credincioșilor să se decidă pe sate cui să-i revină edificiul eclesial. La orașe, unde sînt mai multe biserici și de aceea repartizarea lor s-ar putea realiza pe bază de înțelegere, iar dacă acest lucru nu va fi posibil, împărțirea să se impună printr-o hotărîre guvernamentală. În tot cazul, pentru greco-catolici prioritatea priorităților ar trebui să fie, după restituirea lăcașurilor de cult, obținerea din partea Ministerului Învățămîntului și a celui al Cultelor a dreptului de a-și reînființa facultățile de teologie și eventual a liceelor confesionale. Îndeosebi reînființarea teologiilor e de strictă urgență, deoarece preoții greco-catolici care mai trăiesc sînt reduși numeric și înaintați în vîrstă; prin urmare, în scurt timp vor trebui înlocuiți cu alții tineri.

În concluzie, concesiile și atitudinea tolerantă se recomandă să fie reciproce, întrucît ar fi în avantajul atît al greco-catolicilor, cît și al ortodocșilor. Numai dacă între ei se va reinstaura respectul reciproc ar putea adopta inițiative și planuri comune pentru a stopa creșterea numărului celor ce aderă la cultele neoprotestante. Concesiile reciproce ar fi mai ales avantajoase pentru toți românii transilvăneni, fiindcă ar constitui un element stimulator al cimentării unui front comun necesar învingerii dificultăților momentane prin care trecem.

Dr. Liviu BOTEZAN

„COPIII AJUTĂ COPIII”

Sub acest motto s-a desfășurat o amplă acțiune umanitară de ajutorare a copiilor României în rîndul elevilor, profesorilor și părinților de la gimnaziul Grotenbach din orașul Gummersbach, R.F. Germania. După cum relatează ziarul „Volks-Zeitung” și „Oberbergisches Land” în numerele lor din 28 martie a.c., în urma prezentării la televiziunea vest-germană a situației catastrofale în care se află leagănele și casele de copii din țara noastră (este vorba de filmul realizat la casa de copii din Cighid și transmis pe postul de televiziune R.T.L. din Köln), domnul Kunibert Broich, din cadrul serviciului social al gimnaziului, a pre-

luat imediat inițiativa: pe lângă ajutoare în valoare de circa 15.000 de mărci, au mai fost alocate 4.773 de mărci provenind din donații din partea elevilor, a părinților (dintre care unele s-au ridicat chiar la 2000 de mărci).

Elevii școlii și-au donat nu numai micile economii, ei au organizat vinzarea unei cantități de prăjituri, iar încasările — 700 mărci — le-au dăruit pentru curățarea de bunuri destinate Leagănelui de copii din Cluj. Străbătă dimineața, ajutoarele au sosit la destinație cu concursul Ordinului Cavalerilor de Malta și cu sprijinul domnului Werner Reschner, originar din România, profesor de

matematică la gimnaziul amintit.

Acțiunea de ajutorare constă, în primul rînd, în dotarea tuturor paturilor din leagăn cu saltele, așternut de pat și cuverturi (circa 300 de garnituri), alimente, articole de curățenie, îmbrăcăminte pentru copii în vîrstă de pînă la 3 ani, jucării și veselă. Medicul pediatru dr. Friedrich Rimmel din Gummersbach, care s-a ocupat personal de contactarea farmaciștilor și a unor firme producătoare de material medical, a adăugat acestui transport și o importantă cantitate de medicamente specifice copiilor mici.

Mulțumim gimnaziului din Gummersbach, tuturor copiilor, profesorilor și părinților, ca și celor din Königsdorf pentru gestul lor pornit din inimă.
Michaela BOEU

ANUNȚURI

Ședința C.P.U.N. — municipiul Cluj, programată astăzi, 5 aprilie 1990, se amîna pentru data de 12 aprilie 1990, ora 13.

Președintele Biroului Executiv
V. DRĂGOI

Astăzi, 5 aprilie 1990, ora 17, va avea loc, în sala amfiteatru a Casei Tineretului, ședința de constituire a organizației politice „Tineretul clujean”.

COMISIA
DE ÎNȚIATIVĂ

ANUNȚ

PENTRU INGINERI

În vederea constituirii Asociației inginerilor din Cluj, anunțăm pe toți inginerii din județ să participe luni, 9 aprilie, ora 18, în sala 318, a Facultății de electrotehnică, la adunarea generală pentru definitivarea statutului, condițiilor de funcționare ale asociației și alegerea comitetului de organizare. Nu uitați, este în interesul fiecărui inginer să fie membru al A.I.C.

COMITETUL
DE ÎNȚIATIVĂ

În interiorul ziarului

VATRA ROMÂNEASCĂ

Paginile III, IV, V.

MULȚUMIRI

Ne-a scris doamna Cornelia Maghiari din Cluj, str. Izlazului nr. 10, rugîndu-ne să-i facem publice mulțumirile adresate medicilor — în special domnilor conf. dr. Nicolae Miu, dr. Lakatos și Bizo, precum și întregului personal medical de la Spitalul de pediatrie II, pentru probitatea profesională și morală de care dau dovadă în îngrijirea și tratarea copiilor suferinzi. Alăturăm acestor mulțumiri și pe cele ale noastre, adresate tuturor celor care veghează la sănătatea copiilor noștri.

Tot o scrisoare de mulțumire am primit din partea domnului Dorel Breșan, învățător în satul Giurcuța de Sus, comuna Belis. Domnia sa ne-a scris că, deși izolat, satul în care locuiesc numai 80 de familii a fost identificat, fără nici o solicitare din partea locuitorilor, de una din echipele Ordinului Cavalerilor de Malta, fiindu-le distribuite alimente și îmbrăcăminte. În scurt timp, maltezii au revenit aducînd un cărucior pentru handicapatul fizic Aurel Matei care, de cîțiva ani încoace s-a străduțit, fără rezultat însă, să-și procure un astfel de cărucior. Transcriem mulțumirile locuitorilor din Giurcuța de Sus, asigurîndu-i că acestea vor ajunge acolo unde trebuie. (m.b.)

Să nu uităm (noi bărbații!) să fim mercur... iandri

VATRA ROMANEASCA

DESPRE AVRAM IANCU (II)

Conceptia libertatii presupunea la Avram Iancu un spirit de echitate si dreptate, de convietuire pe atari baze, in deplina egalitate si fraietate cu popoarele si natiunile Transilvaniei. In scrisoarea adresata lui Iosif Simonffy, in vara lui 1849, Iancu scria: „Fraților maghiari! Ascultați cuvintele purcese din adîncul sufletului unui român sincer. Aceste sfinte principii ne deșteptară din adîncimea în care ne apăsă războiul de sute de ani, pentru aceste, ca să ne fie recunoscute, am rădicat arme, ne-am vărsat sîngele și a ni-l vărsa pentru libertate suntem rezoluți, pînă va mai curge sînge în vinele noastre; deie și părerea Europa, judece popoarele civilizate, noi ne luptăm pentru libertatea noastră cea opresă de a secolilor nedreptate. Fraților, crede-ne-ți nouă că noi prea luminat vedem și prea solid credem că în aste două patrii surori maghiarul de existență și viitor nu poate vorbi fără român, nici românul fără maghiar. Credem și prea luminat vedem că preste noi și voi azi-mine voiește să ne dea mîna un element gigantic, care în scurt timp ne va înneca și nu vor rămînea alt decît urmele existenței noastre. Ambe părțile vedem că pericolul ne amenință încă de aproape și totuși nu putem înțelege, nu știm din ce cauze invidia sau doară superbă își mai învrtește sabia între noi și voi, ca nici în agonie să nu putem vorbi de aproape”.

Intr-o altă scrisoare adresată deputatului român Gozman, în același iunie 1849, scria în termeni asemănători: „Noi suntem oamenii libertății. Pentru asta ne-am revoltat, pentru asta ne-am vărsat și suntem hotărîți a ne vărsa sîngele pînă la ultimul român. Brațele noastre din 15 mai al anului trecut pînă la ora cea fatală deschise au stat, ne-am oferit fraților maghiari de cei mai sinceri amici pentru adversitățile timpurilor viitoare, numai să ne garanteze naționalitatea, pe temeiul dreptului egal”.

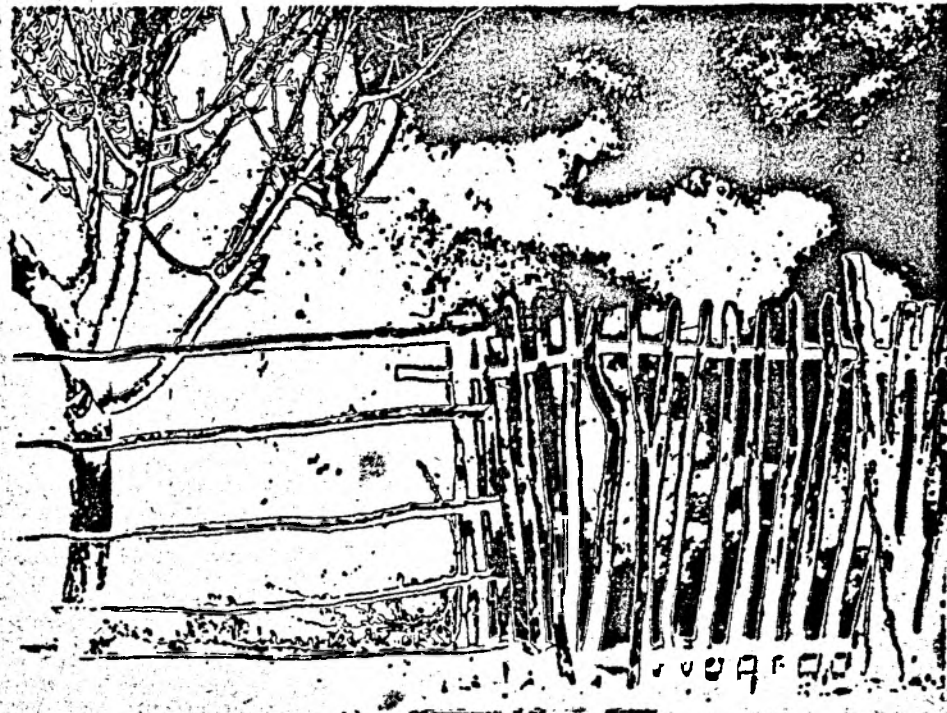
Ideea este a întregii generații pașoptiste. A rostit-o prefectul Simeon Probu Prodan, în octombrie 1848: „Nu sînt destule motive de războie și oricine pornește război fără motiv își pregătește pieirea. Acum este prilej numai pentru o mai bună înțelegere reciprocă, cu mîna neînarmată, pe cale pașnică”. A formulat-o explicit Comitetul național român în manifestul adresat populației maghiare și secuești la 7/19 oct. 1848: „Iacă, noi vă deschidem cu dor brațele noastre cele frățești. Toate cele trecute să fie uitate, o legătură nedesfăcută de unire să ne

lege spre a cîștiga nouă și vouă un viitor mai bun; cea din urmă picătură de sînge va curge pentru apărarea drepturilor voastre, a libertăților voastre, ca și pentru ale noastre. Încă o dată vă mai rugăm: nu lăsați să treacă fără folos acest mare moment al păcii și al frățeștii uniri, cine știe cînd se va mai întoarce; încă nu e nimeni biruit; fiecare poate cu onoare a întinde mîna spre unire. Iar dacă vi se pare cu neputință această unire: hei bine, atunci să desfășurăm steagul războiului, să începem lupta sîngeră. Noi nu ne cutremurăm de dînsa. O vom purta-o cu toate mijloacele noastre, cu toată puterea noastră, pînă cînd vom sîrși-o, biruind sau murind... Dacă e să ieșim la război unii în contra altora, să crutăm propriile noastre simțăminte de umanitate, să crutăm numele cel bun al nostru, să deschidem prin iubirea de omenire calea putincioasă către pace”. „Dacă nu ne putem uni în ideea politică a dreptului și a libertății, încă să cunoaștem împreună pe aceea a umanității”.

Ca și la Bărnăuțiu, teza proprietății românilor asupra teritoriului lor național Transilvania formează o parte integrantă a concepției romantice despre națiune, ce postula existența unui teritoriu românesc pe care românii să-și exercite deplina suveranitate în temeiul principiului de naționalitate, proprietate a românilor în virtutea „dreptului firesc, a dreptului pozitiv și a dreptului istoric”.

Dacă nu a prevalat în activitatea sa revoluționară latura doctrinară, aceasta însă face explicită și inteligibilă acțiunea politică și militară din toamna anului 1848 și pînă în vara lui 1849. Fără a ne opri în mod deosebit la această problemă, nu-i putem refuza importanța acțiunii lui Iancu pentru întreaga revoluție română și chiar pentru perioada următoare. Consecvent programului din mai în numele Comitetului național, Iancu realiza instituționalizarea acestuia prin tentativa de a da conținut practic dreptului la autodeterminare, ilustrată în organizarea românească a mîntîlor din punct de vedere politic, militar, administrativ sau judecătoresc, în suveranitatea națiunii instituită pe acel teritoriu, fondată pe concepția populară a naționalului. Fapta lui Iancu rămîne astfel pentru generațiile următoare o mare experiență la care istoria fenomenului național se va raporta mereu, ca un moment inițial al procesului de organizare a Transilvaniei românești.

Nicolae BOCSAN

Lumini și umbre.

Foto: Mircea ALBU

POEMUL ȚĂRII MOȘILOR

ȚARA MOȘILOR

este țara lui Iancu Avram și-a lui Horea, Cloșca și Crișan, este țara cu bravi eroi și veterani de frunte, Batalionul fix de moși și vinători de munte!

ȚARA MOȘILOR

din inima și sufletul Apusenilor, este CREIERUL MUNTILOR, este conștiința noastră și-a străbunilor din inima și sufletul românilor!

ȚARA MOȘILOR

este țara de aur, de cupru și fier, cu munți bogăți, frumoși — naltă pînă la cer... este străvechiul nostru triumfi aurifer!

ȚARA MOȘILOR

este țara cu Ghețarul de la Scărișoara

și „Tirgul de fete” de pe Muntele Găina cu tulnicile moșilor și-a joculul „Tarina”!

ȚARA MOȘILOR

este Poiana Narciselor de pe Negileasa, de la Abrud de lângă Bucinii-Sasa, este stîncă de bazalt „Detunată” de la Abrud ca simbol al țării moșilor pe acest pămînt!

ȚARA MOȘILOR

este Buciumul și Roșia-Poieni și-Arieșul, ce izvorăște de la Vidra și-Arieșeni cu centrul ȚĂRII MOȘILOR la Cămpenii!

ȚARA MOȘILOR

țară raîndră, țară fără de moarte, La mulți ani cu sănătate!

George MRAIȘTE

Mărturiile despre continuitatea de viață a populației daco-romane în perimetrul fostului oraș roman Napoca se înmulțesc cu fiecare zi ce trece. Mă voi referi doar la câteva dintre cele mai recente.

NAPOCA (II)

vreme și mai cu seamă numeroasele construcții ridicate în zonă au impus o cercetare amănunțită întreprinsă în anii 1972—1977 și 1985—1988 care a avut ca rezultat dezvelirea unei vaste necropole cu 121 de morminte. Ritul de înmormintare este cel al înmușării în sarcofage de piatră, de cărămidă ori de țigle. Nu lipsese nici sarcofagele unde sînt combinate cele trei materiale. Cele mai multe dintre mormintele descoperite au fost jefuite încă din antichitate și în acest fel lipsite de piese de inventar pe baza cărora se pot face datări mai precise.

Fără îndoială, ne găsim în prezența unei necropole romane. La multe dintre mormintele cercetate recent s-au descoperit monumente de piatră preluate de la morminte mai vechi, de ex. inscripții funerare folosite drept capac de sarcofage. În numeroase cazuri s-a constatat utilizarea unor piese arhitectonice luate de la mari edificii romane. Toate acestea dovedesc că necropola a continuat și după retragerea autorităților romane și că mormintele respective au aparținut populației daco-romane. Poate ar mai fi de amintit un mormînt descoperit în str. Avram Iancu, al cărui sarcofag a fost improvizat dintr-un monument roman mai vechi care a fost încreștinat și care se datează pe baza inventarului în secolul IV e.n.

Cele arătate pînă acum, la care se adaugă numeroase altele, printre care se înscriu monedele de la Aurelian și pînă în a doua jumătate a sec. IV dovedesc că populația daco-romană a continuat să-și ducă viața, în condiții schimbate, pe teritoriul fostului oraș roman și după părăsirea lui de către autorități. Cu siguranță că ei l-au numit în continuare Napoca, deși nici o inscripție n-o menționează pentru simplul motiv că în perioada post romană inscripțiile lipsesc cu desăvîrsire. Primele texte scrise cunoscute pînă acum datează din secolul al XII-lea. Cel mai vechi dintre ele este un document din 1173—1177 în care este pomenit un Thomas comes Clausiensis. Deci la această dată exista un comitat cu numele de Clus. Cetatea cu numele de Clus va fi menționată documentar pentru prima oară abia în 1213. Este neîndoieabil că a existat mai întîi o cetate și o așezare aferentă ei care a împrumutat numele unității politico-administrative care a fost comitatul.

Ce anume înseamnă Clus și cînd anume a apărut această denumire este greu de spus. Cu privire la aceste subiecte s-au formulat mai multe ipoteze. Cert este că vocabula este latinească și a putut fi dată de populația daco-romană vorbitoare de limbă latină. Denumirea a fost preluată de autoritățile maghiare care au denumit orașul Clus-vár iar germanii îi vor spune Clusen-burg. Cel dintîi sigiliu al orașului poartă inscripția: S (Iglilum) Civium de Clusvár.

Ion Horațiu CRIȘAN

În toamna anului 1989 (între 2 și 14 octombrie) cu ocazia construirii blocurilor de pe Calea Moșilor, la colțul cu str. Govora, P. Iambor și Șt. Matei de la Muzeul de istorie al Transilvaniei au cercetat o întinsă așezare romană tirzie din sec. IV e.n. Au fost descoperite mai multe gropi de provizii și o locuință, din inventarul cărora făcea parte ceramică cenușie lucrată cu roata de proveniență sau de tradiție romană, țigle de incontestabilă factură romană precum și ceramică lucrată cu mîna, de factură dacică.

În aceeași zonă s-au descoperit 3 morminte de înmușare orientate SE-NV din inventarul cărora făceau parte cărămizi romane și ceramică lucrată cu roata sau cu mîna de același tip cu cea din așezare. În inventarele funerare ori în așezare nu s-a găsit nici un indiciu cu privire la o populație alogenă, în speță germanică, așa că alt așezarea cît și mormintele nu pot fi atribuite decît localnicilor daco-romani.

A doua descoperire este familiară multor clujeni, mai cu seamă acelor care locuiesc în piața Cipariu, str. Pata ori str. Gheorgheni. În această zonă încă din 1933 se descoperise un cimitir roman. Săpăturile din ultima

DATA ROMANEASCA

De ce atîta grabă în ștergerea urmelor strămoșești?

În ziarul „ADEVĂRUL ÎN LIBERTATE” nr. 64 din 8 martie a.c., ni se propune călduros... de către cine nu știm... ca pe baza „adeziunii” a mai multor cetățeni și a studiului întocmit de cercetătorul Pap Francis de la Muzeul de Istorie al Transilvaniei „să fie legalizată” numele orașului nostru CLUJ, în loc de GLUJ-NAPOCA”. Întrucît, probabil, zîndăre pe cineva la urechi, nu-i conform cu adevărul istoric, nu convine cuiva.

Deși materialul intitulat sugestiv „Să revenim la CLUJ”, este neseramat, totuși, autorul consideră „pe deplin justificată solicitarea”... și mai consideră „că cerințele opiniei publice, confirmate și de părerea oamenilor de știință, sînt suficiente” etc., etc. ca să se revină la denumirea CLUJ, deși asta „va comporta cheltuieli suplimentare, refacerea ștampilelor și inscripțiilor” etc., etc. Totuși, era frumos ca respectivul care afirmă de două ori „consider”, să-și pună semnătura.

De asemenea, corect era să se dea și părerea unor oameni de știință care și-au exprimat „adeziunea”, prin nume concrete, întrucît oamenii de știință sînt de multe categorii: matematicieni, fizicieni, filologi, filozofi, biologi, etc. Cred că cei mai autorizați sînt istoricii. Lor să li se ceară părerea, dacă mai este cazul..., iar organul autorizat care să confirme sau să infirme așa ceva nu poate fi altcineva decît Consiliul Provizoriu de Unitate Națională, respectiv Parlamentul țării.

Nu pun la îndoială activitatea și studiul domnului cercetător Pap Francis, dar doresc să completez că denumirea NAPOGA (NAPOUCA) este de origine dacică, apare menționată pentru prima dată în anii 107—108 e.n. Romanii preiau această denumire, iar în anul 124 e.n. Împăratul Hadrian, cu prilejul călătoriei sale în DACIA îi acordă titlul de municipiu, respectiv „MUNICIPIUM AELIUM HADRIANUM NAPOCA”. În același timp, municipiul NAPOGA va deveni capitala provinciei DACIA POROLISENSIS. Nu va trece nici o jumătate de secol și municipiul NAPOGA va fi din nou cinstit, cu o nouă înălțare, de data aceasta la rangul de colonie prin chibzuința împăratului MARCUS-AURELIUS: „COLONIA AURELIA NAPOCA”, dăruită, pe deasupra, cu dreptul italic (ius italicum).

Denumirea CLUS-CLUSUS-CLUJ (orașul dintre dealuri), denumire germană — după cei mai mulți specia-

liști (istorici) — după alții, mai puțini, maghiară, după alții denumirea este incertă. Această denumire s-a menținut în epoca medievală și modernă. Ca unii care iubim istoria acestui brav popor, ca buni cetățeni și români, cred că este normal ca, avînd în vedere că NAPOCA este o denumire ce provine de la strămoșii noștri, daci și romani, s-o păstrăm în continuare cu cea mai mare sfințenie pentru ca urmașii noștri să cunoască această realitate istorică, adevăr de netăgăduit, să fie transmis pe mai departe tuturor generațiilor.

Prin asta nu jignim pe nimeni. Păstrînd această denumire, care a fost o realitate istorică, nu jignim nici pe concetățenii noștri maghiari ce trăiesc în CLUJ-NAPOCA, în întreaga TRANSILVANIE. Așa că, vîd nejustă propunerea ce se face în „Adevărul în libertate” și cred că majoritatea cetățenilor municipiului CLUJ-NAPOCA nu vor fi de acord cu această „LEGALIZARE”. Vrem, nu vrem, asta a fost realitatea. Acesta-i adevărul. Și adevărul nu trebuie să ne supere, întrucît toți sîntem în libertate, adică putem să ne spunem în mod deschis părerile, dar pe bază de dovezi și argumente concrete. Ar fi prea trist ca noi, cu propriile mîini, să ne ștergem urmele strămoșești. Această denumire nu are nimic comun cu naționalismul și șovinismul. Dacă tot sîntem în libertate, atunci să ne spunem fiecare sincer și deschis ce avem pe suflet, dar fără a ne provoca răni, urmărind alte scopuri. Dacă este așa, atunci de ce oare atîta grabă în ștergerea urmelor strămoșești? Nu, domnilor! Nu este corect, nu este cinstit! Să lăsam ca și copiii noștri să știe adevărul istoric că, aici la CLUJ-NAPOCA, a fost cetate dacică, că aici au trăit și muncit acum 2000 de ani strămoșii noștri.

Avînd în vedere că în frumosul nostru oraș străjuiește și „LUPOAICA CAPITOLINA”, trimisă în dar orașului nostru în 1921 de municipalitatea Romei, cu cei doi pui romani (Romulus și Remus) în zona căreia au căzut la 21 Decembrie 1989 revoluționarii, renunțarea la denumirea NAPOCA ar însemna sfîdarea acestui monument care, permanent, ne amintește că ne tragem și de la Roma „că mai avem un singe de român”.

Este normal și drept să păstrăm în continuare și denumirea de NAPOGA. Nu ne vor dura nici mîinile,

nici capul dacă vom scrie șase litere în plus. Nu este un nume strident, care să ne supere urechile. Dimpotrivă. E plăcut și ne aparține.

Vasile T. ȘTEFAN

Inscripție lapidară înălțată de decurionul Publius, Aelius Marcianus (sec. II e.n.)

CREȘTINISMUL DACO-ROMAN, FACTOR ESENȚIAL DE ROMANIZARE ȘI CONTINUITATE (II)

R: Ce se știa și ce se spunea despre creștinismul nostru vechi?

N.G.: Mai întii, pe la sfîrșitul secolului trecut, s-a spus că noi românii am fi împrumutat creștinismul foarte tîrziu, de la slavi, bulgari sau unguri. Ipotezele acestea au fost „elaborate” mai ales de cei care nu recunoșteau vechimea poporului nostru în spațiul carpatic. Scriitorii bisericii s-au ridicat împotriva acestor afirmații numai pe baze logice, căci nu existau argumente arheologice sau de altă natură. V. Pârvan a încercat primul, prin 1910, să aducă argumente arheologice în favoarea unui creștinism timpuriu, suficiente pentru ca să susțină că existența lui este o necesitate logică, istorică. Istoriografia noastră a imbrățișat cu entuziasm această părere. Dar în anul 1936 C. Dăicoviciu a desființat punct cu punct fiecare din argumentele aduse de V. Pârvan. El a elaborat ipoteza, care a devenit mai apoi oficială și s-a păstrat pînă aproape în zilele noastre. Aceasta s-ar putea formula cam așa: probabil au fost creștini în Dacia, dar nu există dovezi în acest sens; creștinismul a înflorit aici după retragerea romană și mai ales în secolul IV e.n. după edictul de la Milano. În sprijinul acestei ipoteze au fost aduse o serie de argumente, unele sigure, altele cam forțate, iar lipsa creștinilor în provincie a fost susținută cu formule uncori chiar bizare. Foarte puțini au fost însă cei care au încercat să se opună în mod deschis acestei păreri. Din aceste motive situația apăsătoare paradoxală: în toate provinciile Imperiului se admitea, în ciuda penuriei de date, existența creștinismului încă din secolele II—III e.n., dar în provinciile dacice existența lui era negată pe baza unor argumente aparent valabile.

R: Ce ați intenționat și ce ați reușit în această carte?

N.G.: Așa cum am spus mai înainte, noi am încercat să adunăm la un loc toate dovezile creștinismului daco-roman, de la cele mai timpurii, din secolul II e.n., pînă la cele din secolul VI e.n. Am prezentat aceste dovezi într-un repertoriu sistematic, pe grupe de utilizare și cronologic. Abia după ce am văzut cum se dispun pe principalele etape istorice (epoca provinciei; secolul IV e.n.; secolele V—VII e.n.) am elaborat un comentariu tehnic, arheologic și istoric pentru fiecare epocă, discutînd probleme de număr și răspîndire a obiectelor, formele de manifestare a creștinismului. În ce măsură am reușit este mai dificil de evaluat acum și poate (încă) prea devreme. Pot spune că am elaborat o lucrare sistematică, onestă și serioasă. Tot ce am cuprins în re-

• Interviu cu dr. Nicolae Gudea, cercetător științific la Institutul de istorie și arheologie din Cluj •

pertoriu a fost triat și urmărit pe baza analogiilor tipologice și cronologice. Au apărut astfel suficiente date pentru a susține, fără teama de a greși, că începînd de pe la sfîrșitul secolului II e.n. în provinciile dacice au existat grupuri, comunități creștine, mai ales în orașe și centrele mai mari. În aceleași localități comunitățile creștine s-au manifestat mai puternic în secolul IV e.n., dovedind o continuitate etnică, economică și lingvistică. Aceste comunități au rezistat în bună parte pînă în secolul VI e.n. Oricum, cred că am reușit să stabilim definitiv că provinciile dacice nu au făcut nici o excepție în ce privește data începuturilor și formelor de manifestare a creștinismului. Se poate aprecia că: creștinismul daco-roman este tot atât de vechi pe cît de vechi au fost provinciile dacice. La data cuceririi Daciei, el era deja răspîndit în toate provinciile, procesul de creștinare luase un curs ascendent, iar creștinismul începuse să se organizeze la nivelul Imperiului. Ni s-a părut foarte firesc deci ca în noua provincie, cucerită la 106 e.n., o dată cu coloniștii, veteranii, respectiv trupele să se manifeste și creștinismul. Numărul mare de dovezi din secolul III e.n. este o dovadă a dezvoltării procesului. Faptul că primele și cele mai numeroase dovezi paleocreștine au apărut la orașe și în special în centrele unde erau prezenți orientalii, răspîndirea acestor dovezi de la oraș spre mediul rural, în așezările civile ale castrelor dovedește că și căile și formele de răspîndire a creștinismului în Dacia sînt aceleași ca peste tot.

Am reușit, de asemenea, să stabilim că în epoca post-aureliană, din secolul IV pînă în secolul VI e.n., dovezile arheologice paleocreștine au apărut cam pe aceleași locuri unde au apărut cele din secolele I—III e.n. Această constatare este de o excepțională importanță pentru continuitatea daco-romană. Creștini de pe teritoriul fostelor Dacii sînt daco-romani rămași pe loc. Ei sînt singurii vorbitori de limbă latină, ei sînt singura populație stabilă, numai ei produc mărfuri în vechile așezări în manieră provincială, numai ei folosesc moneda curentă romană ca mijloc de schimb. Ei sînt deci purtătorii celor mai caracteristice atribute ale roma-

nității. Punînd în legătură, pe baza mărturiilor arheologice, relația aceasta între dovezile creștine propriu-zise și celelalte dovezi ale romanității tirzii, noi am demonstrat că paleocreștinismul daco-roman a fost principalul purtător al romanității noastre și că numai datorită lui această romanitate a putut străbate, aproape neatînsă, epoca marilor migrații, păstrîndu-și faciesul etnic, spiritual și lingvistic. Această demonstrație vine să confirme și pentru Dacia un proces caracteristic tuturor provinciilor romanizate din apusul Imperiului.

R: De ce v-ați oprit la anul 600 și ce proiecte aveți în acest context ideatic?

N.G.: Ne-am oprit la anul 600 pentru că el reprezintă o dată de răscruce. Atunci s-a petrecut un eveniment de covîrșitoare importanță și cu grave consecințe pentru provinciile romane tirzii: apărarea bizantină s-a prăbușit pe Dunăre, slavii s-au așezat în masă în Imperiu, iar pentru daco-romani s-au întrerupt legăturile cu Bizanțul pentru mai mult de un secol. Această întrerupere, urmată de modificările în evoluția și organizarea statului bizantin, schimbarea limbii culturii creștin din Imperiul Bizantin au provocat desigur schimbări și în relațiile cu bisericile de la nord de Dunăre. Am considerat deci că etapa creștinismului daco-roman s-a încheiat și a început o nouă fază.

Pentru perioada care urmează, dovezile arheologice sînt extrem de puține. Pînă la data de 1002, cînd apare atestată documentar prima mănăstire pe teritoriul nord-dunărean (mănăstirea Sf. Ion de la Cenad), nu avem aproape deloc dovezi arheologice. Cea mai completă „Istorie a Bisericii Ortodoxe Române” de M. Păcurariu nu prezintă pentru această perioadă nici o dovadă arheologică. Așadar, speculația istorică a înlocuit pentru epocă respectivă documentul.

Eu dispun de două piese creștine din secolele VII—VIII e.n. foarte frumoase și deosebit de importante, care ar putea alcătui nucleul unui repertoriu de piese pentru acest al doilea volor și mă gîndesc ca, în anii ce vin, să mă ocup și de această parte a creștinismului nostru, care acum este deja creștinism românesc.

În felul acesta sper să completez imaginea generală a evoluției acestuia, de la antichitate pînă în primii ani ai secolului XI e.n., evoluție care se identifică cu procesele care au dus la apariția poporului nostru.

Evoluția creștinismului și procesul de formare a poporului român se identifică în așa măsură încît nu pot fi despărțite.

Corneliu IUREȘ

